

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Härrasmebe
saladus*

Helen Dickson

Helen Dickson
Carrying the Gentleman's Secret
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

© 2017 by Helen Dickson
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06348918
ISBN 978-9949-82-235-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Mulle meeldis väga seda lugu kirjutada. See räägib Victoria-aegses Londonis elavast ja töötavast noorest naisest Lydiast, kes haarab oma elus ohjad enda kätte juba enne, kui naised hakkasid meestega võrdseid õigusi saama. Üheksateistkümnenda sajandi viimasel kümnendil hakati üha enam selliseid muutusi nõudma.

Lydia on kogenud õmblejanna ja naisteriiete disainer. Ta soovib avada oma töökoja, ent pank keeldub talle laenu andmast, kuna ta on naisterahvas. Lydia on küll heitunud, aga mitte löödud. Nüüd astub mängu rikas ja mõjuvõimas ärimees Alex Golding, kes tegeleb iga päev ettevõtluse ja selle juriidilise poolega. Ta imetleb Lydia intelligentsust ja mõistab, et tegemist on kange naiseaga. Kui Lydia räägib talle, et soovib oma töökoja avamiseks laenu võtta, pakub seda talle Alex, kes on veendunud, et naine saab edukaks.

Esimene peatükk

1852

Lydia seisis närvilise, kõhkleva ja kiiresti aset leidnud sündmuste tõttu pisut heitununa Henry Sturgise kõrval – see oli mees, kellest pidi saama mõne minuti pärast tema abikaasa. See arusaam tabas teda uue hooga ja samal ajal küsis Lydia endalt, kas ta ikka toimib õigesti.

Kui Henry ütles talle, et tahab temaga abielluda, polnud Lydia endas kindel olnud. Nad olid olnud koos väga lühikest aega ja see oli olnud erutav, aga ta oli otsustanud esialgu mitte mingeid otsuseid teha. Tema ema oli surnud aasta tagasi ja nad olid terve elu pidanud enda eest seisma, nii et teise inimesega sellisesse intiimsesse ühendusse astuda oli tema jaoks keeruline.

Lydia küsis endalt, miks. Miks see oli nii keeruline? Miks ta ei tahtnud anduda armastuse, aususe ja usalduse emotsioonidele? Teistel inimestel polnud sellega probleeme. Miks peaks temal olema?

Hirm! Mille ees? Kas edasiliikumise ees, teise inimese oma ellu laskmise ees ja töotusega sidumise ees. Enda sidumine töotusega on kui teise inimese südametsooni käes hoidmine, turvalisuse loomine teisele, kus kõik on võimalik ja kahe inimese vahel kõigiti mõistetav. Töotusega sidumine tähendab armastuse nimel kõigele sellele vastu seismist, mida elul pakkuda on. Hädä on selles, et Lydia ei teadnud, kas ta tahab seda. See on risk, nagu hüppaks tühjusesse, teadmata, mis ees ootab.

Kas sellest saab asja? See oli küsimus. Suutmata otsustada, kas abielluda Henryga või mitte, oli ta lihtsalt oma tööd edasi teinud ja vaadanud, kuidas olukord kujuneb. Ent Henry kiirustas ja püüdis naist veenda ning lisaks ilmus Lydia minevikust välja soovimatu kummitus tema isa näol, kes oli ta lapsena julmalt hüljanud ja tahtis nüüd uuesti ta ellu kuuluda, kuid seda soovis naine iga hinna eest vältida. Nii andis Lydia järele, püüdes end veenda, et Henry ongi see mees, kes vastab tema nõudmistele ja vabastab ta hirmust. Praegu ta sellele mõelda ei kavatsenud. Mitte siin. Mitte praegu, mitte kunagi.

Kohe, kui Lydia nõustus abielluma, oli Henry lükanud asjad liikuma naise meelest ebasünda kiirusega. Lydial polnud vajalikeks korraldusteks mingit sõnaõigust. Kaks päeva hiljem pidid nad sõitma Liverpooli, et sealt edasi Ameerikasse minna. Henry elas Ameerikas ja tema isa oli väga haige. Kui isaga peaks midagi juhtuma, ei tahtnud mees olla siinpool Vaikset ookeani. Just selle pärast olid nad tulnud Gretna Greeni nimelisse Šoti küllasse, mis oli esimene postipeatus pärast piiri ning samas oli see moekas ja romantiline koht, kus sai abielluda kiiresti ja vanemate nõusolekuta.

Nüüd seisid nad isehakanud preestri ees, kes oli nõustunud neid suurema summa eest paari panema. Maja, kus nad olid otsustanud abielluda, polnud selliselt pühitsetud kui kirik, mida Lydia oleks eelistanud, ent vaikus ja kaks tunnistajat nende taga muutsid sündmuse pidulikuks.

Lydia kandis tumeroosat lihtsat hästi istuva pihikuosaga kaunistusteta kleiti. Kübaral oli lai poolringikujuline serv, millel ilustuseks kimp roosasid ja valgeid roosinuppe, mis sobis kleidiga imehästi. Kübara alt olid pääsenud valla mustad lokid, mis piirasid nägu.

Preester nõjatus ettepoole. „Olete valmis alustama?“

Lydia noogutas sõnatult.

„Jah,“ vastas Henry kähku, suutmata varjata kärsitust, et saaks selle asjaga võimalikult kiiresti ühele poole. „Laske käia.“

Lydia vaatas preestrit, kui mees küsis, kas nad on abi-
eluealised. Mõlemad vastasid jaatavalt. Ruumi tagaosas oli kuulda mingit melu, siis lendas uks lahti ja keegi astus sisse.

„Peatage see kohe.“

Lydia arvas, et ta eksib. Talle tundus, et keegi ütles, et tseremoonia tuleb peatada. Ta pöördus ehmunult ringi, samal hetkel ka Henry. See kõik oli ebareaalne – inimesed, preester, akendest sisse paistev päike. Ruumi oli astunud kaks meest. Pikem, kes oli ka kõnelnud, tuli nende poole. Lydia vaatas teda varjamatult. Mehe pikast, laiaõlgsest ole-
musest kiirgas järeleandmatust ja käskivust, nii et teised tundusid tema kõrval kääbustena.

„Kas see ei või oodata?“ küsis preester pahuralt. „Te segate tseremooniat.“

„Õigustatult.“

Ruumis tekkis ootamatu vaikus. Lydia tundis kuklas külma. See hiilis allapoole ja ajas oma kombitsad mööda selgroogu laiali. Ta vaatas ainiti meest, kes oli seda öelnud.

„Mis võib õigustada seda, et tormate siia sisse ja segate laulatustseremooniat?“ küsis Lydia teravalt oma haritud ja selgel häälel ning vaatas sissetungijat külma põlgusega.

Mees vaatas Lydia poole üleolevalt, mis tundus olevat osa tema mehelikust olemusest. Tema silmad tõmbusid ohtlikult kissi ja huuled kõverdusid kergelt, ent tema naeratus oli viisakas ja jahe, isegi ükskõikne.

„Palun vabandust tekitatud ebamugavuste pärast, aga selline teguviis minu poolt on täielikult õigustatud – olen kindel, et te nõustute sellega peagi. See mees pole see, kes väidab end olevat. Kui ma poleks õigeaks ajaks siia jõudnud, oleks ta sooritanud kuriteo.“

Lydia vahtis meest rabatult. „Kas te olete politseinik?“

„Ei, ei ole.“

Võõra häälest, pea ja õlgade hoiakust oli selge, et mees räägib talle tõtt selle kohta, miks ta nende tseremooniat takistas, ja sisetunne ütles naisele, et põhjus on hullem, kui ta ette kujutada oskaks. Ta seisis kangelt Henry kõrval, julgemata õieti hingatagi, oodates, et võõras jätkaks.

„Minu kohuseks on teile teatada, et mees, kellega te kavatsesite abielluda, on juba abielus.“

Lydia tundis, et silmad lähevad suureks ja ta seisis selles päikselises ruumis pahviks löödult nagu marmorkuju. Selle aja jooksul, mis kulus mehel nende sõnade väljaütlemiseks, tekkis Lydia näole muserdatus ja kibestumine, mida polnud võimalik varjata.

Tekkis õõnes vaikus. Mitte keegi ei öelnud sõnagi. Henry nägu oli läinud kahvatuks. Tema oli esimene, kes toibus.

Ta suu tõmbus kitsaks kriipsuks ning ilme oli ettevaatlik ja vaoshoitud – nagu väikesel poisil, kes on pahanlust teinud ja saab järsku aru, et jäi vahele.

„Mida see tähendab?“ küsis Henry nõudlikult, pilk sissetungijal. „Ja mida kuradit sina siin teed?“

„Ma ei pea seda ometi ütlema hakkama,“ andis pikk võõras ohtlikult vaikselt häälele vastu. „Kõik sinu rumalad, mõtlematud... Oled sa peast segi läinud või?“

Säärase küsimuse ees oli Henry ilmselgelt vapustatud, ent see kestis vaid hetke. „Pagan sind võtaks,“ lausus ta vaevukuuldavalt.

Lydia kiskus pilgu võõralt ja vaatas mehe poole, kellega oli kavatsenud abielluda, kinnitades samal ajal endale, et see siin peab olema eksitus, et see on lihtsalt halb unenägu. See ei saanud olla midagi muud, aga võõra näol oli nii rangelt talitsetud ilme, et Lydia teadis, et mees räägib tõtt, ehkki ta ei suutnud seda veel hetkel mõista.

„Kas sa tunned seda meest, Henry? Ja kuidas tema sind tunneb? Vasta mulle.“

Henryst õhkus piisavalt ärritust näitamaks, et ta tunneb seda meest ja et ta on lisaks valmis vägivalda kasutama. Tema esialgne vapustus oli asendunud vihaga. Ta ei teinud väljagi naisest, kellega oli kavatsenud abielluda, ning astus sammu võõra poole, selg kange ja käed külgedel rusikas.

„Sa jälitasid mind. Kurat sind võtku, Golding!“ urises ta. „Põrgusse sina ja sinu sekkumine.“

„Ja see sulle meeldiks, eks ole? Ma ei nõudnud sinult just üleliia palju, paludes, et sa oleksid Mirandale truud – pärast kõike seda, mida ma sinu heaks teinud olen. Kui mind poleks, oleks sinu uhke mõis kokku varisenud ja sina elaksid suguvõsa talus, saades närust sissetulekut talupidamisest.“

Selle asemel elad sa nagu lord, kelleks sa sündisid, ja ajad ikka naisi taga.“

„Kust sa teadsid mind leida?“

Võõras ei võpatanud. „See polnud keeruline. Sa jätsid mu õe maha. Tal hakkas igav ja ta järgnes sulle Londonisse. Kui ta sind leida ei suutnud, tuli ta minu jutule. Otsustasin käia läbi sinu klubist, kus su sõbrad olid tõe osas vägagi avameelsed. Millise haleda ettekäande sa oma *naisele* oma äraoleku kohta kavatsesid ette sööta?“ Võõras kõneles kergelt agressiivsel toonil, mis näitas, et ta oli harjunud kohe vastuseid saama.

„Oleksin midagi välja mõelnud.“

„Kindel see. Sa oled talle valetamises üsna osavaks muutunud. Kurat võtaks, Henry, sa kavatsesid hakata kahenaisepidajaks.“

„Kuni sina sekkusid. Su saabumine poleks saanud olla oskuslikum või parema ajastusega.“

„Ma ei küsi selgitust – olukord kõneleb ise enda eest. Aga kuidas pagan see sinu arvates kohtus oleks vett pidanud? Nüüd olen ma siin ja ehkki ma tahaksin su maha lüüa, ei lase armastus õe vastu mul seda teha. Iga naine, kes on pidanud pidevalt seisma silmitsi seksiskandaalidega, oleks ammu oma abikaasasse usu kaotanud. Tal on pelgalt selle alusel õigus sinust lahutada, aga ma ei usu, et ta seda teeb. Tal on raudne tahe ning sinu vastuvõetamatu häbiväärne käitumine teie abiellumise algusest alates on teda ainult karmimaks muutnud. Ta on Maple'i häärberi leedi Seymour, aadlik, ja olenemata sellest, mida sina teed, kavatseb ta oma positsiooni seltskonnas säilitada. Kurat võtaks, mees, sa tegid talle sügavalt haiget. Loodetavasti oled enda üle uhke.“